VERONICA BROVALL

EMIL HOLMER

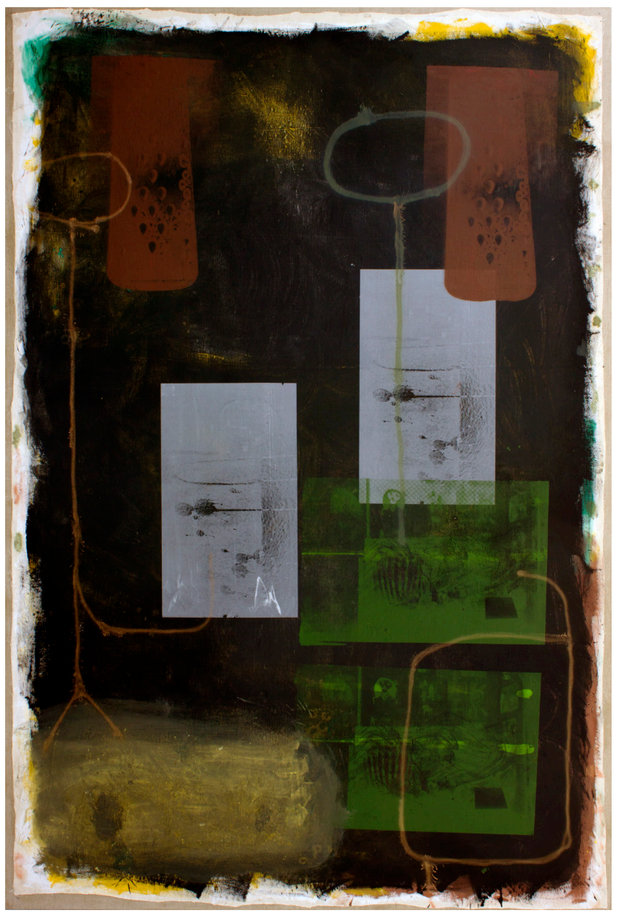

LICKING IN BETWEEN

Veronica Broval & Emil Holmer
6 april – 21 maj 2017
Växjö Konsthall
Västra hallen
Vernissage: torsdag 6 april kl 17 – 19

Växjö kommun
Europas grönaste stad

VÄXJÖ KONSTHALL

en tråd går inte att ha i möblerade rum en smal tråd som inte syn s och som är full av kvalster helt täckt av kvalster och de skriker öronbedövande och deras mycket avancerade talorgan är trans paranta och ljudet kommer från alla delar av rummet och det är o och det är i och det är konsonanterna f u c k och konsonanterna är versala F U C K och konsonanten U vrider sig o ch sträcker ut vrider och sträcker ut och den är förankrad och har ett fundament och den är anbringad och kan teleskoperas til l sin dubbla längd den är böjlig och rörlig och består av ett antal skikt en del statiska en del dynamiska de dynamiska textil köt t vätska tunnas ut tills de nästan upphör och förtjockas tills de fyller hela rummet om vartannat de statiska drabbas mycket sna rt av materialtrötthet sprickbildning flagning pulverisering men återbildas ständigt konsonanten U är ett hål och ett ideogram och ett fortplantningsorgan och vet inte av skala eller storlek eller rum eller tid det enskilda kvalstret känner sig fram palpera r med sina hypersensitiva organ för förflyttning en hand en ringmuskulatur som samtidigt inmundigar tillgodogör sig oc h utspyr omgivningens vallar av fukt och förkastningar och bemäktigar sig det tomrum som är världen båtshake griptång kedja och tråden sätts i rörelse den textila rymden avståndet me llan maskorna vecken de böljande draperingarna den vattrade texturen svängningarna i den sidenmjuka atmosfären intensifier as trådarna slits sönder hemoglobinet och de vita blodkropparna sprutar skadan mångfaldigas reproduceras avtrycken kopiorna ö verlappar varandra förskjuts sidställs omskrivs till O i SPHINCTER det är en hemmavarande son eller hemmavarande d otter och från den hemmavarande sonen eller hemmavarande dottern utgår linjer som sprider sig asymptotiskt linjerna sj älva ändrar inte karaktär när de genomtränger olika former av materia utan förblir de samma sonen eller dottern vänder sig til l sin mamma med ett blankt föremål det bräckliga diakritiska tecknet O tar ett steg bakåt sätter i hälen vrider handleden en my cket tunn svärta fälls ut en fixerad rök fryst sotig ånga sonen eller dotterns beslöjade blick riktar sig allt mer bestämbart mo t moderns panna området mellan hennes mörka kraftiga ö gonbryn en svag men tydlig sepiaton framträder sonen eller dottern gör en gest med den framsträckta högerarmen elle r egentligen enbart med handen som om han eller hon höll i något grep om något sonens eller dotterns koboltblå irisar har ett eller flera mjölkiga ytskikt rummets och belysningens å terspeglingar är begränsade sonens eller dotterns pupiller rör sig rytmiskt från höger till vänster och tillbaka eller snarare ha ns eller hennes huvud rör sig från vänster till höger och tillbaka och pupillerna förblir stilla en rörelse avstannar hennes receptiv itet fasas ut de griper varandras armar varandras händer och drar de smalnar av tunnas ut till O en tråd går inte att ha i möbl erade rum

JÖRGEN GASSILEWSKI

Jag kan vara stor. Blyg. Och väldigt våldsam. Bara de tre. Inget annat.

När du är röd gråter jag. Det blir fel. Alla hål är öppna. Jättestora hål.

Någon måste vara mycket mindre. Det är inte du. Om du går nu kommer jag att förlåta mig, stannar du kvar här förlåter jag dig aldrig.

Det är inte komplicerat alls. Det är omgivningen som gör mig förvirrad, den passar inte, ska inte vara här, kan vi byta?

Okej nu har det hänt. Bytt är bytt. Blev det bättre? Varför inte? Jag tycker också att det gör ont, det får man leva med.

Om vi rör oss mycket sakta kan det hända att det går fortare, blir mjukt och varmt. Jag vet inte. Det är skönt att inte veta. När det stelnar blir det sant. Och vi kan köpa pengar.

Du och jag. Bara vi. Och klumpen. Vem ska ta hand om den? Jag vill inte ha den. Den tittar på oss. Jävligt ful. Bedjande. Du tycker att den är söt.

Nu säger jag att vi kan smyga härifrån. Klumpen får reda upp det. Blodet, röran, bitarna, förstörelsen. Det är inte vårt fel. Vi hör inte hemma här. Har inget med det att göra.

Du slår sönder mina kroppsdelar och säger att du älskar mig. Onödigt, tänker jag. Mina händer gråter. Nu är allt förstört.

Då kommer en liten tassande. Det är ju klumpen! Älskade klump. Nu blir allt bra igen. Aldrig mer ska vi göra så där. (Här kan det höras musik om man vill.)

Man kan känna att man älskar livet. Allt som är levande och är. Varenda smula av det, se dig omkring.

Vi måste lägga oss på golvet för att det flimrar så mycket. Det är som att bli sjösjuk fast underifrån. Allt i taket och rummet och på väggarna flyter upp ovanför våra kroppar. Tiden försvinner. Jättelänge ligger vi på golvet och ser hur färgerna drar ihop sig till elliptiska formationer som sedan sträcks ut i tunna streck. Allt är ovanför nu. Ryggen är en smet av blod och magen blåser uppåt som en ballong.

Jag vill gärna tänka att den är genomskinligt grön. Nu gör jag det.

Efteråt är det ensamt. Som om det var långt före. Du har händerna fulla och förstår allt. Jag vill byta igen. Det går inte. Kläderna sitter fast. Det är bara hål och hål. Varför kan man inte vara någon annan?

Du säger att det är ju jag, alltihop, och räcker mig en byxa. Jag klappar på byxan. Den är min mamma, eller nästan i alla fall. Jag säger det: “nästan”. Då skrattar vi båda två. Det är otroligt skönt. Ljust och sol. Tänk att det kan vara så enkelt.

ANNA HALLBERG